

(דף פא ע"א) רבי יצחק כל אינון מתים דארעא דישראל, יחיון ויקומון בקדמיתא לעידן דיחי קודשא בריה הוא מיתא, בגין קודשא בריה הוא יתער עליהו, הדיא הוא דכתיב (ישעיה כו ט) יחיו מתיה נבלתי יקומו, יחיו מתיה אליו אינון דארעא דישראל, נבלתי יקומון אליו אינון דבארעא נוכראה, דלא כתיב בהו תחיה אלא קימה, דהא ריחא דחי לא תשרי עליהו אלא בארעא דישראל, ובגין כה פתיב בהו יחיו, נבלתי יקומון אליו דלבר, יתברי גופא דלהו ויקומון גופא בלא ריחא, ולבתר יתגלגלון מתחות עפרא עד דמטו לארעא דישראל, ותמן יקבלו נשמתא ולא ברשו אחרא, בגין דיתקיימון בעלמא פדקא חזי.

אמר רבי אלעזר, תא חזי, בשעתא דזמין קודשא בריה הוא לאחיא מיתא, כל אינון נשמתין דיתערו, בלהו יקומון בההוא דיוקנא ממש דהו בהאי עלמא, ונחית לון קודשא בריה הוא וקרא לון בשמהו, הדיא הוא דכתיב (ישעיה מ כו) לבלם בשם יקרא, וכל נשמתא תיעול לדוכתהא, ויקומון בקיומא בעלמא פדקא חזי, וכדין יהא עלמא שליט, ועל ההוא זמנא פתיב (שם כה ח) וחרפת עמו יסיר, דא יצר הרע דאחשיד אפי דבר נש ושליט ביה.

אמר רבי חזקיה, אי תימא דכל גופין דעלמא יקומו ויתערו מעפרא, אינון גופין דאתנטעו בנשמתא חדא מה תהא מפניהו, אמר רבי יוסי אינון גופין דלא זכו ולא אצלחו הרי אינון פלא הו, כמה דהו עין יבש בהאי עלמא, הכי נמי בההוא זמנא, וגופא בתראה יקום, ההוא דאתנטע ואצלח ונטע שרשוי פדקא יאות, ועל ההוא גופא בתראה פתיב (תהלים א ג) והיה פעץ שתול על פלגי מים, דעבר אפיו ונטע שרשין ואצלח פדקא יאות, ועל ההוא גופא קדמאה פתיב (ירמיה יז ו) והיה בערער בערבה ולא יראה פי יבא טוב, פי יבא טוב דא תחית המתים.

ואתנהיר ההוא נהורא דזמין לאנהרא לצדיקיא, דהו קמיה גניז מיומא דאתברי עלמא, הדיא הוא דכתיב (בראשית א ד) וירא אלהים את האור פי טוב, ביה זמין קודשא בריה הוא לאחיא מיתא, הדיא הוא דכתיב (מלאכי ג כ) וזרחו לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא, וכדין יתנבר טוב בעלמא, וההוא דאתקרי רע יתעבר מעלמא, וכדין אינון גופין קדמאין ליהו כלל הו.

אמר רבי יצחק זמין קודשא בריה הוא לארקא על אינון גופין ריחין, אי זכו בהו יקומון לעלמא פדקא יאות, ואם לאו יהו קטמא תחות רגליהו דצדיקיא, הדיא הוא דכתיב (דניאל יב ב) ורבים מישיני אדמת עפר יקיעו וגומר.

אמר רבי אלעזר והאי מאן דאסתלק מעלמא עד לא מטון יומיו לעשרין שנין, מאן אתר אתענש, בגין (דהוי מתליסר שנין ולעילא) דהא מתליסר ולתתא לאו בר ענשא הוא אלא בחטאה דאבוי, אבל מתליסר ולעילא מהו, אמר ליה, קודשא בריה הוא חס עליה דלימות זכאה, ויהיב ליה אגר טב בההוא עלמא, ולא ימות חייב דיתענש בההוא עלמא, והא אוקמוה.

אמר ליה אי חייבא הוא ולא מטון יומיו לעשרין שנין מהו, פיין דאסתלק מעלמא במאי הוא עונשיה, אמר ליה פדא אתקיים ויש נספה בלא משפט (משלי יג כג), דבר ענשא נחית לעלמא

איהו דאערע ביהווא מחבלא אתענש, דלא אנשחו עליה מלעילא, ועליה פתיב (משלי ה כב)
עונותיו ילפדונו את הרשע, את לאסגאה מאן דלא מטון יומוי לאתענשא, עונותיו ילפדונו ולא
בי דינא דלעילא, ובחבלי חטאתו יתמד (שם) ולא בי דינא דלתתא.

תקונא חד וארבעין

בראשית תמן תשרי, ודא דרועא תננינא יום תננינא, יש"ת חשד סתרו (תהלים יח יב), (דף פא ע"ב)
אשתאר ר' איהי רא"ש השנה ותמן הבדלה בין טוב לרע, ובראש השנה מלפא איהו דין, וכל
ספירן אתקריאו דיניו ומשפטין מסטריה, וכל צבא השמים קיימין עליה מימיניה ומשמאליה,
אלין מימיניו לבח זכות, ואלין משמאליו לבח חובה, וכד ישראל יתערוון בשופרות, וסלקין תמן
לשכינתא דאיהי תרועת מלך בעשרה שופרות, בגין דאיהי לא סלקא פחות מעשרה, ביהווא
זמנא ויהי מבדיל בין מים למים (בראשית א ו), אפריש קודשא פריד הוא בין אלין דמימינים לבח
זכות, ובין אלין דמשמאלים לבח חובה, ואתמר (במדבר יז כב) הבדלו מתוך העדה הזאת ואכלה
אותם פרע.

ועל האי תשרי אתמר בתשרי נברא העולם, ותמן שבת תננינא מאלין שבע שפחות, (נ"א ותמן
בת שית בת מאלין שית), וחמשה רקיעין, ושתי תאה שמים, אינון לקבל שית יומי בראשית, ובכלהו
אמר טוב, בר מיזמא תננינא, בגין דלית בתשרי א' לאשלא בראשית, בגין דאסתלק בחובה
דאדם, ובגין דא צפון איהו פגים, ובגין דא מצפון תפתח הרעה (ירמיה א יד), עד דאשתלים, וכמה
דאברהם דאיהו ימינא יומא קדמאה ביה כלילן ותליין מאתן וארבעין ותמניא פקודין דעשה,
הכי נמי מיצחק דאיהו פגוונא יומא תננינא תליין ביה שס"ה מצות לא תעשה, יומא תליתאה
ביה כליל כללא, מניה תליין פקודין דעשה ולא תעשה, בענבין באתכלא.

תקונא ארבעין ותריין

בראשית תמן איש, דאתמר ביה (בראשית כה כז) ויעקב איש תם, ודא יומא תליתאה, דהא תלת
אומנין הוו עד הכא, יומא קדמאה יומא תננינא יומא תליתאה, כל חד אפיק אומנותיה, יומא
קדמאה אמר ליה ההוא אמן מופלא ומכוסה דאיהו אי"ן, כליל תלת ספירן א' פתר י' חכמה ו'
בינה, וה' אתון מנצפ"ך מעלמא דאתי אינון לקבל ה' עלאה.

אמר לכל אחד מתלת יומין דיפיק אומנותיה, אמר ליזמא קדמאה יהי אור מיד אפיק אומנותיה
ועביד ליה, הדא הוא דכתיב (שם א ג) ויהי אור, והא אוקמוהו דלית הויה אלא על ידי עשיה, א'
מן אי"ן דהוה פרח באויר אפיק אות י' אפיק רקיע, ו' מן אי"ן אפיק יבשה, הדא הוא דכתיב
(שם) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, ויאמר אלהים
יקוו המים, הכא כמה פקודין, פקודא דיחודא ופקודא דפריה ורביה, פקודא דיחודא דאיהו

יקונו המים, מתפנשין יחודא דכל ספירא וספירא לאתר חד דאיהו כנישו דכלא, אל מקום אחד,
דאיהו מקנה ישראל יהו"ה.

יומא תליתאה שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד (דברים ו ד), ואיהו יהו"ה מקום אתקרי,
ודא אנקמוה מארי מתניתין, דקודשא בריך הוא אתקרי מקומו של עולם ואין העולם מקומו,
כגוונא דא י' עשר זמנין איהו ק' מן מקום, ה"ה חמש זמנין כל חד וחד סלקן כ"ה כ"ה, כחושבן
אתנון דיחודא תריין זמנין דמיחדין שמע ישראל דאינון שית תיבין, דבהון כ"ה כ"ה אתנון, אם
ין מאי ק', מאה ברכאן דחייב בר נש לברכא לקודשא בריך הוא בכל יומא, אשתאר ו', שית
זמנין שית סלקין תלתין ושית, כחושבן גרפין דשרפים דאתמר בהון (ישעיהו ו ב) שרפים עומדים
ממעל לו, ואלין גרפין תליין מן ו' דאיהו שית תיבין דיחודא, ובה סלקין ארבעין ותריין אתנון,
דבהון אתבריא שמיא וארעא, תשכח